

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 32

ΠΩΣ ΕΓΕΛΑΣΘΗΣΑΝ ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

Μίαν φορὰν κ' ἓνα καιρόν, εἰς τὴν μακρινὴν Ἰαπωνίαν, ἐξούσαν δύο τεγνίται με μεγάλην φήμην καὶ ἀξίαν. Ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς νέους, ὠνομάζετο Μί-Μό-Ζά καὶ ἦτο ἀνθοκόμος. Κανεῖς δὲν ἤξευρε καλλιτέρά του νὰ στολίσῃ τοὺς κήπους με τὰ ὠ-

ραιότερα ἄνθη. Τὰ περίφημα χρυσάνθεμά του ἐπωλοῦντο εἰς ὑπερβολικὰς τιμὰς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Αὐτοκρατορίας ἤρχοντο νὰ τὰ θαυμάζουν. Ὁ Μικᾶδης, δηλαδὴ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, καθὼς καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, εἶχον ἀνταμείψῃ πολλὰκις τὴν θα-

μασίαν τέχνην τοῦ Μί-Μό-Ζά, καὶ τὸν εἶχον φορτώσῃ με τιμὰς καὶ ὄψα. Γεῖτον τοῦ ἀνθοκόμου ἦτο ὁ Χέ-Λί-Δό-Νι. Ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς τὰ ἄνθη ὑπερβολικὰ· ἀντὶ ὅμως νὰ τὰ καλλιεργῇ εἰς τοὺς κήπους, ἐπροτιμοῦσε νὰ τὰ ζωγραφίσῃ με τὸ πινέλο του ἐπάνω

εἰς κουτιά ἀπὸ λάκαν, ἢ εἰς ὑφάσματα μεταξωτά, ἢ εἰς λεπτὰς γάζας διὰ τὰ παραβάν. Τὰ ἔκαμνε δὲ τὸσον εὐμορφα, τὸσον τέλεια, τὸσον φυσικὰ, ὥστε σοῦ ἤρχετο νὰ πλώσῃς τὸ χερί καὶ νὰ τὰ κόψῃς. Διὰ τὴν τέχνην του αὐτὴν ὁ ἀνθογράφος ἀπελάμβανε, καθὼς

καὶ ὁ ἀνθοκόμος, μεγάλας τιμὰς, καὶ τὰ ὠραιότερα κορίτσια τῆς Ἰαπωνίας, αἱ μουσμέ, ἀγόραζαν τὰ περίφημα ὑφάσματα του καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν με τὰ κόκκινα στοματάκια των, ποὺ ἔμοιαζαν τριανταφυλλάκια.

Ὁ Μί-Μό-Ζά καὶ ὁ Χέ-Λί-

Δό-Νι ἐξηλεύοντο μεταξύ των, γιὰ καὶ οἱ δύο ἀγαποῦσαν τὴν Ἰ-Ρί-Δά, τὸ ὠραιότερο κορίτσι τῆς Ἰαπωνίας, ποῦ τὸ ἔλεγον «μαργαρίτην τοῦ Τόκιο», καὶ καθένας ὠνειρεύετο νὰ τὴν πύξῃ γυναικὰ του. Ἡ Ἰ-Ρί-Δά δὲν ἤξευρε καὶ αὐτὴ ποῖον νὰ διαλέξῃ.

Καὶ οἱ δύο καλλιτέχναι τῆς ἄρεσαν τὸ ἴδιο. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰναθέσῃ τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν τύχην. Ὑγράψε λοιπὸν καὶ πρὸς τοὺς δύο ἀντιζήλους ποῦ ἔχουσαν τὴν χεῖρά της, τὸ ἔξης γραμματάκι: «Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐλθετε αὐριον στὸ σπίτι τῶν γονέων

μου, νὰ πάρετε τὸ τσάι. Φέρετε μαζί σας τὰ πιὸ ὠραία σας ἄνθη, γιὰτι αὐριον θὰποράσιω ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο σας θὰ ὑπανδρευθῶ». Τὴν ἄλλην ἡμέραν λοιπὸν, ὁ Μί-Μό-Ζά καὶ ὁ Χέ-Λί-Δό-Νι, στολισμένοι σὺν γαμπροὶ καὶ ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι

ἐκουβαλοῦσαν τὰ ὠραιότερα ἄνθη ποῦ εἶχε κάμῃ καθένας, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι τῆς ἐκλεκτῆς των, νὰ μάθουν τὴν μεγάλην ἀπόφασιν. Ἡ Ἰ-Ρί-Δά παρουσιάσθη. Ἦτο εἰπέρ ποτε χαριτωμένη, με τὰ γιορτινά της φορέματα καὶ τὰ χρυσὰ βέλη ποῦ ἐστύλιζαν τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά

της. Ἐκρατοῦσαν ἓνα μικρὸ κλουδί, καλαμένιο, σκεπασμένον με δίκτυ μεταξωτό, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐβομβοῦσαν ὀλόκληρον σμήνος μελισσῶν. Ἀφοῦ ἔκαμε προσευχὴν κ' ἐπεκαλέσθη τὰ πνεύματα τῶν προγόνων της, ἀνοιξεν ἑξαφνα τὸ κλου-

δάκι ἐμπρὸς εἰς τὰ φυσικά καὶ εἰς τὰ ζωγραφισμένα ἄνθη ποῦ τῆς εἶχαν φέρῃ οἱ μνηστήρες της, καὶ ἄφες τὰς μελισσὰς τῆς ἐλευθέρως νὰ ἐκλέξουν. Ἡ ἐκλογὴ των θὰ ἦτο καὶ ἰδιὴ της. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, καθημένων ὀλόγυρα,

σταυροπόδι, ἐπάνω εἰς ποικιλοχρώμους ψάθας, τὸ χρυσοῦν σμήνος τῶν μελισσῶν ἐπετοῦσαν ἰδιοσχεπῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ ζωντανὰ ἄνθη εἰς τὰ ζωγραφιστά, χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίξῃ διόλου. Ἐπειτα ὅλοι αἱ μελισσὰς συνηθροίσθησαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔκα-

μαν συμβούλιον. Καί αφού, προφανώς, εδόθη τό σύνθημα, τὸ σμῆνος ἐκινήθη, ἀδιστακτικῶς αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον, τὸν στολισμένον μὲ ἄνθη ζωγραφισμένα ἀπὸ τὸν Χέ-Λι-Δό-Νι, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ! Ὅσον διὰ τὸν ἀτυχή Μι-Μό-Ζα, ἡ χαρὰ τοῦ ἀντιζήλου τοῦ ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν. Δὲν ἠσθάνθη καὶ τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑποφέρῃ, καὶ ἐπρότινῃ νὰ φύγῃ ἀμέσως διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπελι-

σίαν τοῦ μακράν, ἐνῶ ὁ Χέ-Λι-Δό-Νι ἀπέθετεν εὐλαδὲς φίλημα ἐπὶ τῆς μικρᾶς χειρὸς μὲ τὰ ρόδινα νυγάνια, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε μειδιώσα ἡ ὥρα! "I-Πι-Δα... Μόλις ἐπέρασαν δύο φεγγάρια—δηλαδή δύο μῆνες,—καὶ ἐορτάσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Χέ-Λι-Δό-Νι καὶ τῆς I-Πι-Δα, μὲ μεγάλῃ πολυτέλειαν καὶ ἐπισημότητα. Τὴν νύκτα, εἰς ὅλον τὸν ὄρομον, τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει ἡ πομπή, γιλιάδες φανάρια πολύχρωμα ἐταλαντεύοντο εἰς τὴν αὐραν, καὶ τὰ

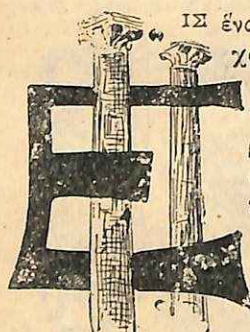
φανάρια αὐτὰ ὁμοίαν μὲ ἄνθη φωτεινά. "Ὀλίγον καιρὸν ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμον, ἡ λαμπρότης τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἐλκύσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν περιέργου; ἀπὸ τὰς πλέον μακρινὰς ἐπαρχίας, οἱ νεόνυμφοι ἐπεριπάτουσαν εἰς τὸν μέγαν καὶ ὠραῖον κήπον τοῦ μεγάρου των, ἡ δὲ ὥρα! "I-Πι-Δα ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της: —"Δὲν ἐνόησα ἀκόμη γιατί ἡ μέλισσα, ἀντὶ νὰ καθίσουν ἐπάνω εἰς τὰ ἀληθινὰ ἄνθη τοῦ Μι-Μό-Ζα, ἐπρότινῃ τὰ ἰδικά σου,

ποῦ ἦσαν ἀπλάι ἀπομιμήσεις." Εἰς ταῦτα ὁ Χέ-Λι-Δό-Νι, μειδιῶν πονηρῶς ἀπεκρίνετο: —"Ὅλα σου ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν, ὥρα! μου, καὶ θὰ δικαιολογήσῃς καὶ σὺ τὴν προτίμησιν τῶν μελισσῶν, ἐάν σου εἰπῶ ὅτι τὰ ἄνθη μου ἔκριναν τὰ ἐξωγράφια μὲ... μέλι! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εὗρηκα τὴν εὐτυχίαν μου." Ἡ "I-Πι-Δα ἀνέειπε τὸ στοματικὸν της καὶ ἔκαμιν ἀρκετὴν ὥραν νὰ τὸ κλείσῃ. Αὐτὰ ἔγειναν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΣ ἓνα κύκλον, ὅπου εὐ-χαπαρών, συνεζητεῖτο ποία ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς ἀθηναϊκῆς ἡμέρας εἶνε ἡ πλέον εὐχάριστος τῶρα τὸ καλοκαίρι. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἰ-πω, ὅτι ὁ κύκλος ἀπετελεῖτο ἀπὸ νέους. Διότι ἂν ἦσαν γέροι ἢ ἡ-

λικιωμένοι, θὰ συνεζήτουν ἴσως περὶ τοῦ ποία ὥρα εἶνε ἡ πλέον δυσάρεστος καὶ ἀνυπόφορος... Οἱ γέροι ὅλα τὰ μουρμουρίζουν· οἱ νέοι ὅλα τὰ εὐρίσκουν ὥρα!α. Ποῖοι εἶνε οἱ εὐτυχεστέροι;

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν συζήτησιν τῶν νέων.

—Ἐμένα μού ἀρέσει, εἶπεν ἓνας, ἡ ὥρα ποῦ ἐξυπνῶ. Εἶνε πολὺ πρωτὶ ἀνέμῃ. Ὁ ἥλιος μόλις ἔχῃ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὸν ὕμνον. Μόνον οἱ ἀνατολικοὶ τοῦχοι τῶν σπιτιῶν φωτίζονται. Ἡ ἄλλη πόλις εἶνε βυθισμένη εἰς μίαν ὥραιαν καὶ δροσερὰν σκιά. Ὁ δρόμος, καθαρὸς, σκιερὸς, φαίνεται καὶ αὐτὸς ὅτι μόλις ἐξύπνησε καὶ εἶνε φρέσκος-φρέσκος... Οἱ ὀλίγοι διαβάται, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, παιδιὰ, κορίτσια, εἶνε εὐθυμοί, λές καὶ ἀρχίζουν τὴν ἡμέραν των μὲ ὄρεσιν. Γινομαι καὶ ἐγὼ εὐθυμος μαζί των. Τότε καὶ αὐτὸ τὸ βραχνὸν κουδοῦνι τοῦ σκουπιδιάρχου μοῦ φαίνεται ὡς μουσική. Ἀλλὰ ὁ φλογερὸς ἥλιος ἀνεβαίνει, ἡ δροσερὰ σκιά ὑποχωρεῖ, ἡ μαγεία λύεται. Δὲν

διαρκεῖ τόσο πολὺ ἡ ὥρα! αὐτὴ ὥρα!..

—Ἐγὼ, εἶπεν ἓνας ἄλλος, δὲν ξυπνῶ τόσο πρωτὶ, ἀλλὰ καὶ μένα ἡ ὥρα ποῦ ξυπνῶ μ'ἀρέσει. Ἐννοῶ τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸν μεσημεριανικὸν ὕπνον. Εἶνε μία ὥρα ποῦ ὅλοι οἱ κρότοι τοῦ δρόμου παύουν. Τὰ ἐργαλεῖα ἐγκαταλείπονται, καὶ χεῖρα ἀδρανέουν, τὰ στόματα κλείουν. Καὶ τὰ μάτια ἐπίσης. Ἡ μεγάλη ζέστη ναρκώνει τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκρα ἡσυχία, σιωπή... Ἐξάφνα, ἀπὸ μακριὰ, ἀκούονται ἡχοὶ κουδουνιῶν, ποῦ πλησιάζουν ἀργά... Περνᾷ ὁ γιδᾶς καὶ δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἀφυπνίσσεως. Ὁ μανθῆς, νυσταλέος ἀκόμη, ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ τὰ πεπνῶνια του. Σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ γιάτσο-πώλης, ποῦ φωνάζει «κρέμα-παγωτό!».. Σηκώνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐλαφρὸς καὶ εὐθυμος. Μία κουταλιά βύσσινον καὶ ἓνα ποτήρι κρύον νερό, συμπληρῶνουν τὴν εὐτυχίαν μου.

—Ἐγὼ πάλι, εἶπε τρίτος, τρελλαίνομαι γιὰ τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Τί ἡρεμία, τί γαλήνη! Καὶ τί θαυμάσιον, ὁ νεκρὸς χρόνος ποῦ παίρνουν τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὁ ὀρίζων, τὰ δένδρα, τὰ σπία!.. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμαι πάντα ἔξω. Πότε τὸν Ζάππειον, πότε τὸν Φάληρον, πότε τὴν Κηφισιά. Ἀλλὰ παντοῦ τὴ θαυμάζω καὶ τὴν ἀπολαμβάνω. Βαστᾷ τόσο λίγο, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε στιγμὴ. Ἀλλὰ τί μεγάλη στιγμὴ! Πόσον εὐτυχεῖς κάμνει τοὺς ἀνθρώπους! Καὶ πόσο διαρκεῖ τὸ θέλητρό της μέσα ἐστὶν ψυχῇ!.. Ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ μοῦ φαίνεται ὡς Μάγισσα, ποῦ κρατεῖ ἓνα χρυσὸ ραβδί ἀπὸ τὰς τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ μᾶς ἐγγίζει, καὶ μᾶς ξεκουράζει, καὶ μᾶς μεταμορφώνει. Οἱ κόποι, αἱ φροντίδες, αἱ ἐνοχλήσεις τῆς ἡμέρας παύουν. Ἐρχεται ἡ ἀνάπαυσις, ἡ

δρυσία, ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐτυχία τῆς νυκτός.

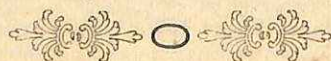
—Εὐτυχία χωρὶς ἥλιο δὲν εἶμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τελεία! εἶπε τότε ἓνας ἄλλος. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἥλιο. Καὶ ἡ ὥραιότερα ὥρα τῆς ἡμέρας μου εἶνε τὸ μεσημέρι, ποῦ κατεβαίνει ἐπὶ Φάληρον καὶ κάμνω τὸ λουτρό μου. Γῆ καὶ θάλασσα, ὅλη ἡ κτίσις πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ πῦρ θερμὸ χρυσάφι τοῦρανοῦ. Γδύνομαι, καὶ πρὶν νὰ πέσω ἐπὶ θάλασσα, στέκομαι στὸν ἐξώστη τῆς καμπίνας μου, καὶ παίρνω τὸ ἡλιόλουτρό μου. Ἐπειτα ἐπὶ θάλασσα τὴν ἡλιοφωτισμένην, ποῦ λές καὶ εἶνε ἥλιος καὶ νερό μαζί... Αὐτὴ εἶνε ἡ ὥρα μου. Αὐτὴ μὲ ζωογονεῖ καὶ μὲ κάμνει εὐτυχισμένο γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ γιὰ ὅλη τὴ νύκτα. Καὶ βαστᾷ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰς δικὰς σας... στιγμές. Ὡρα ὀλάκαρη, ποῦ, ἂν θέλω, τὴν παρατείνω ὡς τὴν ὥρα ποῦ ξυπνᾷ μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ φίλος μας.

... Δὲν ἦταν ἄλλοι εἰς τὸν κύκλον εἰδεμὴ θὰ ἤκουαν τὸν ὕμνον καὶ πολλῶν ἄλλων ὥρῶν... Διότι ποία ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός δὲν εἶνε ὥρα!α, καὶ ποία δὲν ἔχει τοὺς θαυμαστάς της μεταξὺ τῶν νέων καὶ εὐτυχῶν ἀνθρώπων; Οἱ ἀρχαῖοι τὰς ἐφαπτόμενοι ὡς περιχαλκεῖς νεάνιδας, ξανθὰς, πολυελεγήτρους, θυγατέρας τοῦ Ἥλιου. Καὶ ὅταν ἤκουσα τοὺς νέους ἐκείνους νὰ τὰς ἐκθειάζουν μίαν, μίαν, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἐμπρός μου τὸν ἀθάνατον χορὸν των καὶ ἐνθυμήθην τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Μιά-μιά προβαίνουν οἱ ξανθεῖς
Τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
Οἱ Ὠρες...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Ὁ Ὁ-τιαν ὁ Παγκράτης, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν, εἶδε νὰ τοῦ φέρουν τὸν Τιάρκον, μετὰ τὴν πτώσιν του εἰς τὸν κήπον Μαρμάρ, σχεδὸν ἡμιθανή, ἔστειλεν ἀμέσως τὸ χρυσὸν μετάλλιον εἰς τὸν Βοδόγ. Ὁ γέρον βασιλεὺς τῶν Βοημῶν εὗρίσκειτο τότε εἰς ἐν βουνὸν τοῦ Μαυροβουνίου, ὅπου εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του.

Μήπως ἡ ἀποστολὴ τοῦ δὲν εἶχε λή-ξη; Ὁ Τιάρκος, εἰς τὸ Λύκειον, δὲν εἶχε πλέον τὴν ἀνάγκην του... Καὶ ὁ Βοημός, ὁ καθ' ὅλην τὴν ζῶν νουὰς καὶ πλάνης, ἠθέλησε νὰ σταματήσῃ πλέον ἐκεῖ, πλησίον τοῦ μεγάλου τάφου, τοῦ λαξευμένου εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν...

Ἀλλ' ὅταν τῷ παρέδωσαν τὸ χρυσὸν νόμισμα, ὁ γέρον δὲν ἐδίστασεν οὔτε στιγμήν.

—Τὸ παιδί κινδυνεύει, εἶπε, πηγαίνω! Ἐδιάβασα εἰς τὰ ἄστρα ὅτι αἱ ἡμέραι μου δὲν εἶνε πολλαί, νομίζω ὅμως ὅτι ἔχω καιρὸν νὰ φθάσω καὶ νὰ τὸν βοηθήσω.

Καὶ ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ἀνέλαβε τὴν ὁδοπορικὴν ράβδον, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός, καὶ ἐξεκίνησε.

Τὸ ταξίδιον ὑπῆρξε μακρὸν καὶ ἐπιπονον διὰ τὸν γέροντα τὸν κυρτωμένον ὑπὸ τῆς ἡλικίας, τοῦ ὁποῖου οἱ τρέμοντες πόδες δὲν εἶχον πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὸν βαστάζουσιν. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμε μολοντοῦτο, πότε πεζός, πότε λαμβάνων θέσιν εἰς τὰμάξια τῶν Βοημῶν, ὅσα ἡκολούθουν τὸν ἴδιον δρόμον.

Πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ Βοδόγ ἔκαμε μίαν λοξοδρομίαν: ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ Δάνταιν καὶ παρέλαθεν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Σαμπὸ τὴν Ζινέτταν, διότι εἶχε ἀκόμη τὸ σχέδιόν του περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδιῶν. Οὕτω, δύο σχεδὸν μῆνας ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔλαβε τὸ χρυσὸν νόμισμα, ὁ βασιλεὺς Βοδόγ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ζινέττας, εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν ὅπου κατέκειτο ὁ Τιάρκος, ζῶν ἀκόμη ἀλλ' ἀναίσθητος.

Τὸ κεφάλι του σχισμένον, τὸ ἀριστερὸν τοῦ πόδι σπασμένον, καὶ εἰς ὅλον του σχεδὸν τὸ σῶμα μεγάλους μώλωπας... Τὸν περιποιεῖντο ὅμως πολὺ καὶ καλὰ, καὶ δι' αὐτὸ ἀντέειχεν.

Ἡ Ζινέττα ἔλκυσε πολὺ ὅταν εἶδε τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ μικροῦ της φίλου, ὁ ὁποῖος οὔτε καὶ τὴν ἀνεγνώρισεν. Ὁ βασιλεὺς ὅμως, αφού ἐξήτασε καλὰ τὸν Τιάρκον, εἶπεν ἀπλῶς:

—Θὰ ζήσῃ!

Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν εἶχε γίνῃ δεκτὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του μ' ἐνδείξεις μεγάλου σεβασμοῦ· ἀλλ' ἡ βασιλεία τοῦ Βοδόγ εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέμα της. Ἡ ἀδάστος θέλησις του τὸν ἐβοήθησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ μακρὸν ἐκεῖνο ταξίδιον, οἱ κόποι ὅμως εἶχον ἐξαντλήσῃ καὶ τὰς τελευταίας του δυνάμεις.

—Τὸ παιδί θὰ ζήσῃ, ἐπανέλαμθανεν ὁ γέρον Βασιλεὺς, ἀλλὰ ἐγὼ θάποθάνω. Ἐλογάριαζα νάναπαυθῶ ἐκεῖ—πάνω, εἰς τὸ ἀπρόσιτον βουνόν μου, κοντὰ εἰς τὸν τάφον ποῦ ἔσκαψα μόνος μου. Ἡ μοῖρα μου ὅμως ἔγραψε νὰ τελειώσω ἐδῶ, μαζί σας... Καλλιτέρα!

Ἡ κληρονομία τοῦ Βασιλέως Βοδόγ.

Ὁ γέρον ἐθρονίσθη εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν εἰς τὸ βάθος τῆς Ταβέρνας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνῶ ὅλοι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοιχτά, ἐξέφρασε τὰς τελευταίας του θελήσεις πρὸς τὸν βοημικὸν λαὸν τὸν συνηθροισμένον γύρω του.

—Φίλοι μου, εἶπε πρὸς τοὺς ἀλήτας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προσέτρεξαν πανταγόθεν μόλις διεδόθη ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀποθνήσκει· ἀπόψε, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου δὲν θὰ μ' εὕρῃ. Μὴ κλάψετε τὸν θάνατόν μου διότι εἶμαι παραπάνω ἀπὸ ἓκατον ἐτῶν καὶ ὑπερέδην κατὰ πολὺ τὸν μέσον ὄρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Μ' ἔλεξαν βασιλεῖα σας· ὁ τίτλος αὐτὸς μοῦ ἐδίδε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλὰς μου. Προσεπάθησα νὰ συναθροίσω τὰς διεσπαρμένας δυνάμεις σας, ἠθέλησα νὰ ἐνώσω μ' ἓναν δεσμὸν τὰ διεσπαρμένα μέλη τῆς οἰκογενείας σας· καὶ ὁ δεσμὸς αὐτὸς ἦμουν ἐγὼ. Εἰς τοῦτο ἀποκλειστικῶς περιώριζο τὴν βασιλείαν μου. Ἡθελᾷ νὰ εἰσθε ἠγωνιμένον διὰ νὰ βοηθήσῃ ἀμοιβαίως. Καὶ αφού ἀποθάνω, ἐξακολουθήσατε νὰ εἰσθε ἐνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι. Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία μου θέλησις.

Ἐστάθη ὀλίγον νάναπαυθῇ καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν ὀλονὲν ἀσθενεστέραν:

—Φίλοι μου, ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ βοηθῶ τὰ παιδιὰ μου, τὸν Τιάρκον καὶ τὴν Ζινέτταν. Ὁ θάνατος μ' εὕρισκει, ἐνῶ βλέπω ὅτι τὸ μέλλον των δὲν εἶνε ἀκόμη ἐξησραλισμένον, ὅπως ἐνόμιζα. Τὸ παιδί ποῦ εἶνε ἄρρωστον ἐπάνω, τὸ εἶχα ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκλείσεν εἰς τὸ Σχολεῖον του... Ἀλλὰ αἱ φυλακαὶ δὲν εἶνε διὰ τὰ παιδιὰ τῶν βοημῶν, καὶ τὸ δικό μου ἐδραπέτευσε, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν προτέραν ζωὴν του μαζί σας. Σεῖς λοιπὸν θάποτελειώσετε τὸ ἔργον ποῦ ἐγὼ ἀρίνω ἡμιτελές. Ἀμα τὸ παιδί γιαντρευθῇ—καὶ θὰ γιαντρευθῇ,—σεῖς θὰ τὸ βοηθήσετε νὰ γίνῃ ἡ ἓνας γενναῖος στρατιώτης, ἡ ἓνας τίμιος βοημός. Καὶ τότε, κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυλῆς μας, θὰ νυμφευθῇ τὴν μικρὰν Ζινέτταν ποῦ βλέπετε...

Ἀπὸ τὸ πλῆθος ὑψώθησαν φωναὶ καὶ ἐκάλυψαν τοὺς λυγμούς τῆς Ζινέττας. —Ἀφέντη, ἀνέκραξαν πολλοί, παίρνομε ἀπάνω μας τὰ παιδιὰ σου! —Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶνε δικὰ μου! ἐδεδαίωσε μὲ τὴν στεντορεῖαν φωνὴν του ὁ Παγκράτης.

«Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, γονατισμένου γύρω του...» (Σελ. 263, στ. γ')

Τότε, ὡς ἐάν δὲν ἐπεριμένε παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν τῶν Βοημῶν, ὁ γέρον ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, γονατισμένου γύρω του, ἔπειτα τὰς ἀφῆκε νὰ πέσουν βραδέως, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν.

Ὁ βασιλεὺς Βοδόγ, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βοημῶν, ἦτο νεκρός.

Ἡ ἀνάγκη

Οἱ Βοημοὶ ἐτήρησαν πιστῶς τὴν υπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν εἰς τὸν βασιλέα. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιποιήθησαν τὸν πολὺ τὸν Τιάρκον, ὥστε μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς ἀσθενὴς ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐψέλλισεν ὀλίγας λέξεις. Ὅταν συνήλθεν ὀλοσδιόλου, —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγίνε βραδέως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον,—δὲν ἐφάνη διόλου ἐκπλη-

τόμενος διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Ζινέττας. Φαίνεται ὅτι θὰ ὠνευρέτο αὐτὴν καὶ τὸν Βοδὸν διαρκῶς, κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ πυρετοῦ. Καὶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν παρεδέχθη τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωσαν ἡ μικρὰ του φίλη περὶ τῆς ἐλευσεώς της εἰς τὸ Παρίσι.

Τῷ εἶπεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ πόλεμος εἰς τὴν Γερμανίαν ἐτελείωσεν, ἐγύρισε μὲ τὴν κυρά-Σαρμπώ. Μόλις ἐφθασεν, ἔμαθεν ἀπὸ βοημῶν ὅτι ὁ Τιάρκος ἦτο ἀρρωστος εἰς τὴν Ταβέρναν τοῦ Παγκράτης. Καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως διὰ τὰ τὸν νοσηλεύει.

Ὁ Τιάρκος ἠρώτησε ἂν θὰ ἤρχετο καὶ ὁ Βοδὸν νὰ τοὺς εὕρῃ, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῇ. Τῷ ἀπέκρουσαν τὸν θάνατον τοῦ γηραιοῦ κυρίου του καὶ τῷ ἀπήντησαν ὅτι ἐξέκλινε νὰ ἔλθῃ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ ἀνὰρρωσις τοῦ Τιάρκου ἐπεταχύνθη. Μετ' ὀλίγον ἡμύησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ, στηριζόμενος εἰς ἓνα μαστοῦνι, καὶ εἰς τὸν ὦμον τῆς Ζινέττας, νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κήπον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνοιξίς εἶχε στολίσῃ πάλιν μὲ νέα φύλλα καὶ ἄνθη.

Ὡ, τί ὠραίας, τί γλυκαίας ἡμέρας ἐπέρασεν ἐκεῖ, καθισμένος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν ἀπὸ λυγαριῶν, ἐνῶ ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἐθέρμαινε τὰ ἴσχνα καὶ ἀδύνατα μέλη του!... Ὅσον ἐπανήρχοντο αἱ δυνάμεις του, ἐνεθυμῆτο τὰς λεπτομερείας τῆς τρομερᾶς του πτώσεως καὶ τὰς διηγείτο εἰς τὴν φριττουσαν φίλην του. Τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν τόσα πράγματα νὰ 'ποῦν! Καὶ διηγούντο ἀμοιβαίως τὰς περιπετειάς, τὰς ὁποίας διήλθον κατὰ τὰ ἔτη τοῦ χωρισμοῦ.

Ἡ Ζινέττα τῷ εἶπεν ὅτι πολλάκις τῷ εἶχε γράψῃ εἰς τὸ Λύκειον, ὃ δὲ Τιάρκος συνεπέρασεν ὅτι ὁ διευθυντὴς εἶχε κατακρατήσῃ τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας, φοβούμενος ἴσως μήπως ἤθελον ἐξάψῃ περισσότερο τὴν ἀρκετὰ ἐξημμένην φαντασίαν τοῦ μαθητοῦ.

— Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς μὲ εἶχες ξεχάσῃ! ἔλεγε ὁ Τιάρκος. Ὅταν ὅμως ἔμαθα ἀπὸ τὸν Πάφ-Πούφ ὅτι ἤσουν καντινιέρα ἐντὸ στρατό, δὲν ἐδάσταξα πιά καὶ τῶσκασα... Τέλος πάντων!... Νὰ τώρα ποῦ εἵμαστε πάλιν μαζί, καὶ σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ ὁ βασιλεὺς Βοδὸν καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ καταταγῶ ἐντὸ στρατό... Θὰ ξαναγίνῃς καὶ σὺ καντινιέρα μὲ τὴν κυρά-Σαρμπώ, καὶ ἅμα γίνω λογίας ἢ καὶ λοχαγός—ποῖος ξέρει!— θὰ παντρευθῶμε καὶ θὰ εἵμαστε εὐτυχημένοι.

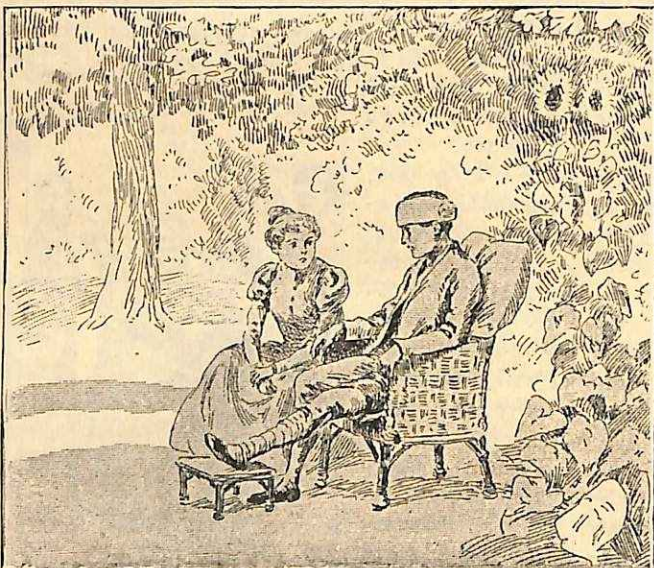
Ἡμέραι κ' ἐβδομάδες παρήλθον οὕτω. Τὸ κεφάλι τοῦ Τιάρκου εἶχε κλείσῃ τε-

λείως· δὲν ἔμενε παρὰ μία μεγάλη οὐλὴ εἰς τὸ μέτωπον, ἡ ὁποία θὰ ἐταίριαζε καλὰ εἰς τὸ ἀρειμάνιον πρόσωπον ἑνὸς γενναίου στρατιώτου... Ὅσον διὰ τὸ ἀριστέρον του πόδι, αὐτὸ ἦτο δύσκαμπτον ἀκόμη καὶ ὀλίγον βραχύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ Βοημοὶ ἐδεβαίωναν ὅτι θὰ ἐδιορθώνετο μὲ τὸν καιρὸν, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ὁ Τιάρκος ἐγώλαινεν ὀλίγον καὶ ἐκουράζετο γρήγορα.

Τοῦτο ἀπῆλπιζε τὸν Τιάρκον.

— Μὰ τότε λοιπὸν εἶμαι κουτσός! ἐφώναξε· δὲν θὰ μπόρῃς νὰ γίνω στρατιώτης. Ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ μὲ θέλουν. Καὶ τί θὰ γίνω;

Ὅσα καὶ ἂν τῷ ἔλεγον διὰ τὸν παρηγορήσουν, ὁ φιλότιμος Τιάρκος ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἔμενε πολὺ εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ιδιοκτήτου τῆς Ταβέρνας. Καὶ τὸν

«Τί ὠραίας, τί γλυκαίας ἡμέρας ποῦ ἐπέρασεν ἐκεῖ, καθισμένος...» (Σελ. 264, στ. α').

ἐδεβαίονε μὲν ὁ Παγκράτης, ὅτι ὁ βασιλεὺς Βοδὸν τῷ εἶχε στείλῃ χρήματα διὰ τὴν διατήρησιν τῶν παιδιῶν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀλλ' οὔτε τὸ ἄθωον τοῦτο ψεῦδος δὲν ἴσχυσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν δραπέτην τοῦ Λυκείου.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν Ζινέτταν, ποῦ εἶχον ἐξέλθῃ μαζί διὰ νὰ ἐκτελέσουν παραγγελίας τοῦ Παγκράτη. Δὲν μποροῦ πιά νὰ ἐξακολουθήσω ἐντὶ ἀεργος. Ἐγὼ καλὰ καὶ θέλω πιά νὰ ἐργάζωμαι, διὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γίνω στρατιώτης, πρέπει νὰ σκεφθῶ τίποτε ἄλλο.

— Μπᾶ, ἀπεκρίθη ἡ Ζινέττα, γιατί νὰ χολοσκάνης, ἀφοῦ ὁ κύρ-Παγκράτης δὲ γυρεῖ ἄλλο καλλίτερο παρὰ νὰ μᾶς κρατήσῃ; Ἐπειτα τοῦ χρησιμεύουμε· ἐγὼ βοηθῶ ἐστὶν κουζίνα, εὐὲς κάνεις θελήματα, βγάζεις κρασί, κόβεις ξύλα, ἐπιτέλους πληρώνεις μὲ τὸν κόπο σου τὸ ψωμί ποῦ τρώς.

Ὁ νεαρὸς βοημὸς ἐκίνησε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπεν, ὁ Βοδὸν μᾶς ἔλεγε πάντα, ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ συλλογίζεται τὸ μέλλον του. Κ' ἐγὼ εἶμαι ἄνδρας τώρα, ἀφοῦ εἶμαι δεκαεξέτη χρονῶν, καὶ θέλω νὰ ἐργάζωμαι γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα.

Ἐσιώπησεν ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησε περίλυπος:

— Μὰ γιατί δὲν ἔρχεται ὁ καλὸς μας βασιλεὺς Βοδὸν; Ὡ, ἂν ἦταν ἐδῶ αὐτός, ποῦ εἶνε τόσο δυνατὸς καὶ κάμνει ὅ,τι θέλῃ, γρήγορα θὰ μοῦ εὕρισκε μίαν ἐργασία, ποῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον καὶ τῶν δύο μᾶς.

Ἐπέστρεψαν σιωπηλοὶ εἰς τὴν Ταβέρναν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεώς του, ποῦ ὁ Τιάρκος ἐφαίνετο μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς. Εἰς

τὸ τραπέζι δὲν ἔφαγε σχεδὸν διόλου, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, δὲν ἠκούσθησαν παρὰ τὸ σύνθετες εἰς τὸν κήπον τὰ γέλια του καὶ τὰ τραγούδια του.

Ὁ ἀγαθὸς Παγκράτης ἀνησύχησε, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Τιάρκος ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ ταβερνιέρης ἔκραξε τὴν Ζινέτταν καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Μὰ τί ἔχει σήμερον ὁ φίλος σου; Δὲν πιστεύω νὰ ξαναρρώσῃς!

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ βοημὴ, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφάνη διατεθειμένη νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐπειτα ὅμως, ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἐπιμόνους ἐρωτήσεις τοῦ Παγκράτη, τῆς συζύγου του καὶ τῶν παρόντων Βοημῶν, ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ αἶτιον τῆς μελαγχολίας τοῦ φίλου της:

— Εἶνε γιατί κατὰλαβε πῶς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ στρατιώτης, φοβᾶται λοιπὸν μὴ σὰς δίνῃ βάρος καὶ θέλει νὰ εὕρῃ δουλειά.

— Τί καλὸ παιδί! ἀνέκραξεν ὁ Παγκράτης. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς βοημούς, προσέθεσε:

— Ἐ, φίλοι μου! θυμᾶσθε τί ὑποσχέθηκαμε ἐντὸ μακαρίτη βασιλείᾳ μας;... Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ τὸ κάμουμε. Τὸ παιδί εἶνε φιλότιμο καὶ ὑποφέρει. Ὡς νὰ τοῦ βροῦμε λοιπὸν καμιά δουλειά, πρέπει νὰ τοῦ δώσωμε λεπτά. Λοιπόν, ἀδέλφια, ἐμπρός! Τὸ χέρι ἐστὶν τσέπη! καὶ γρήγορα! Νά, ἐγὼ δίδω τὸ τάλληρό μου!

Εἴκοσι περίπου βοημοὶ εὕρισκοντο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν Ταβέρναν, καὶ ὅλοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ρίψουν τὸν ὀβολὸν εἰς τὸν δίσκον, τὸν ὁποῖον περιέφερεν ὁ Παγκράτης. Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν δισακίων, τῶν καλτσῶν, τῶν βαλαντιῶν, τὰ νομίσματα ἐπέρασαν εἰς τὸν δίσκον. Καὶ μία γρηῃ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε χρή-

ματα, ἐβγαλεν ἀπὸ ταῦτιά της τοὺς μεγάλους χρυσοὺς κρίκους της.

Εἶχαν δώσῃ ὑπόσχεσιν εἰς τὸν βασιλέα των!

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ γῦρος καὶ ἐμετρήθη τὸ προῖον τοῦ ἐράνου, ὁ Παγκράτης ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς:

— Ἐκατὸν πενήντα φράγκα!... Φθά-νουν καὶ παραφθάνουν γιὰ τὴν ὥρα!... Αὐριο θὰ τὰ δώσω τοῦ Τιάρκου.

Ἡ Ζινέττα ὅμως δὲν συνεμερίσθη τὴν γενικὴν χαρὰν καὶ πλησιάσασα τὸν Παγκράτην, τῷ εἶπε δειλῶς:

— Δὲν ξέρω ἂν ὁ Τιάρκος θὰ δεχθῇ

αὐτὰ τὰ λεπτά· εἶνε ὑπερήφανος καὶ δὲν θέλει ἐλεημοσύνη.

— Ἐννοία σου, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Παγκράτης, κ' ἐγὼ ξέρω. Μὲ τὸν τρόπο ποῦ θὰ τοῦ τὰ δώσω, νὰ ἰδῇς ὅτι θὰ τὰ δεχθῇ καὶ θὰ τὰ παραδεχθῇ.

— Τότε ἀλλάζει, εἶπεν ἡ Ζινέττα.

Καὶ ἔστειλε μὲ τὰ ἄκρα τῶν ὠραίων της δακτύλων χαριτωμένα φίλήματα πρὸς τοὺς περιχαρεῖς διὰ τὴν καλὴν των πράξιν Βοημούς.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους του! εἶπε.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως Βοδὸν! ἀνέκραξεν ὁ Παγκράτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Η ΓΙΔΑΜΑΞΑ

— Τιάρκο! ἓνα γράμμα γιὰ σένα!

— Γιὰ μένα;

— Μὰ ναι, σοῦ λέγω. Γιὰ σένα. «Πρὸς τὸν κύριον Τιάρκον». Νά το!

Ὁ μικρὸς Βοημὸς, ὁ ὁποῖος κατέβαι-νεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἐπῆρε μ' ἐκπληξιν τὸν μεγάλον καὶ βαρὺν φάκελλον, τὸν ὁποῖον, μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν τοῦ κόσμου, τῷ ἔτεινεν ὁ Παγκράτης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

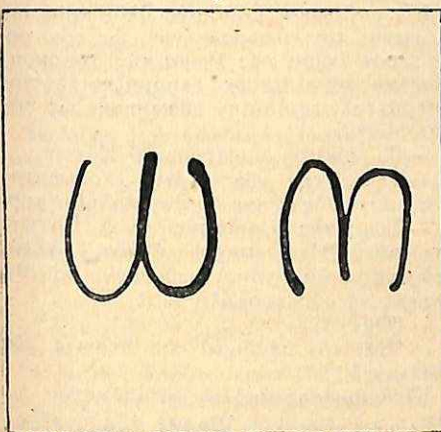
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ζωντανὸς καὶ Πεθαμένος

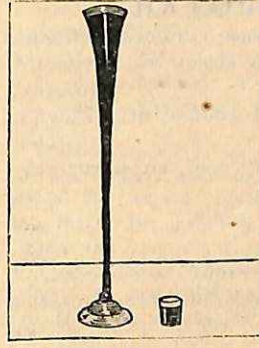
Τὸ ἄνω ἡμῖς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν εἰκόνα τοῦ διασήμευ ἰσπανοῦ ζωγράφου Βελάσκουεζ, τὸ δὲ ἄλλο ἡμῖς ἀπὸ ἓνα κύριον, ὁ ὁποῖος στέκεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον, διότι τὸ ἡμῖς τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου εἶνε ἄψυχον, τὸ δὲ ἄλλο ἡμῖς ὀλοζώντανον. Εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ληφθεῖσαν κατόπιν μικρᾶς προσπάκειας, εἰς μίαν ιδιωτικὴν Πινακοθή-κην.

Παίγνιον

Τὸ παίγνιον αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο εὐκόλον ὅσον θὰ σὰς φανῇ. Πρόκειται νὰ χαραχθῶν τὰ δύο αὐτὰ σχήματα, ἐπάνω εἰς γῶμα ἢ εἰς ἄμμον, τὸ ἐν μὲ τὸν δαίκτην τῆς δεξιᾶς χειρὸς, τὸ ἄλλο μὲ τὸν δαίκτην τῆς ἀριστερᾶς, καὶ συγχρόνως. Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῇτε.

Τὸ μεγαλύτερον ποτήρι

Τὸ ποτήρι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἓνα κτηματίαν τοῦ Shreswburg, εἶνε τὸ μεγαλύτερον ποτήρι κόσμου. Εἶνε χρυσάλλι-νον καὶ ἔχει ὕψος 1 μέτρον καὶ 50 ἐκατοστῶν! Εἰ-μφορεῖτε νὰ κρί-νετε περὶ τοῦ ἀναστήματός του, παρα-βάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸ πλησίον του εἰ-κονιζόμενον σύνθετες ποτήρι.

Φρικῶδες προσωπεῖον

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας-Γουινέας, καθὼς καὶ ἄλλοι ἀγριάνθρωποι, συνιθίζουσιν, τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν, νὰ στολίζονται μὲ προσωπεῖα. Τὰ φοροῦν πάντων οἱ πολεμισταί, διὰ νὰ φαίνωνται φοβερότεροι. Ἐν τῶν ἀγρίων τούτων προσωπεῖων παριστᾷ ἡ εἰκόνα. Εἶνε ξύλινον, σκαλισμένον, καὶ... τὸσον ἄσχημον, ὥστε προξενεῖ φρίκην.

Πρόβλημα

1910
1910
1910
1910

Εἵμαθα εἰς τὸ ἔτος 1910. Τὸ γράφομεν τετράκις. Ἐὰν προσθέσωμεν ὅρι-

ζοντίως τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἀποτελοῦν-τας τὸ ἔτος μας, εὕρισκόμεν 11. Πρό-κειται νὰ τοποθετηθῶν οὕτω πῶς τὰ ψηφία εἰς αὐτὸν τὸν πίνακα, ὥστε καὶ ὀριζοντίως καὶ καθέτως, παντοῦ, τὸ ἀ-θροίσμα νὰ εἶνε 11.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού το ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμη-νίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 30οῦ φυλλαδίου.

5	15	7	11
9	4	3	12
10	1	2	14
6	16	8	9

Οὕτω θὰ τοποθετηθῶν οἱ δοθέντες ἀριθμοὶ διὰ νὰ ἔχωμεν εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων τετραγώνων ἀθροίσμα 33, καὶ εἰς τὴν μίαν διαμέσον 37.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρατίτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

ΤΙ ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ!

Ἐξω σιγοβρέχει. Καὶ ἐνῶ, ἀκκουμβι-
σμένη εἰς τὸ παράθυρόν μου, παρακο-
λουθῶ τὴν λεπτὴ βροχή, ἕνας γέρος ἐ-
παίτης ἐρχόμενος ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ με-
γάλου δρόμου, μοῦ κινεῖ τὴν προσοχή.
Προχωρεῖ μὲ βήματα μικρὰ καὶ ἀβέβαια,
ψαύων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ προσέχων
μὴ σκοντάψῃ πουθενά. Φαίνεται νὰ εἶναι
τυφλός. Φθάνει οὕτω πρὸ ἐνὸς καταστή-
ματος καὶ ἐκεῖ σταματᾷ νομίζω, κατὰ
λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ καταστή-
ματος. Βλέπω τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπαλ-
λήλου νὰ ἀγριεύῃ ἀμέσως καὶ νὰ σπρώχνῃ
τὸν καυμένο τὸν γέροντα. Ὁ τυφλὸς
μένει μιά στιγμὴ, κινεῖ θλιβερὰ τὸ γε-
ροντικό του κεφάλι καὶ κατόπιν μὲ τὸ
αὐτὸ ἀσταθὲς καὶ θλιβερὸ βήμα ἐξαφα-
νίζεται εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου. Συλ-
λογίζομαι ἀκόμη τὸν δυστυχισμένο τὸν
γέροντα, ὅταν εἰς τὸ ἄκρον πάλι τοῦ δρό-
μου διακρίνω ἕνα ξυπόλυτο παιδάκι μὲ
κουρελιασμένα ὀστέα, νὰ προχωρῇ κυ-
λώντας δύο βαρέλια, πότε τὸ ἕνα καὶ
πότε τὸ ἄλλο. Εἰς τὸ προσωπάκι του
εἶναι ζωγραφισμένη ἡ κούρσις καὶ ἡ
ἀγωνία. Προχωρεῖ ὁμοῦ πάντοτε. Πάρα
κάτω συναντᾷ ἕνα ἄλλο παιδάκι ἐρχόμε-
νον ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ δρόμου.
Τὶ διαφορά ὁμοῦ μεταξὺ τῶν δύο παι-
διῶν! τὸ ἕνα ξυπόλυτο, κουρελιασμένο,
τὸ ἄλλο καλοντυμένο, καθαρό, εὐχαρι-
στημένο. Σταματοῦν τὰ δύο γιὰ μιά
στιγμὴ καὶ ἀλληλοκυντάζονται σὰν νὰ
ἀποροῦν καὶ αὐτὰ γιὰ τὴν μεγάλῃ των
ἀντίθεσιν, κατόπιν τὸ πτωχὸ παιδί κινεῖ-
ται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του,
ἀλλὰ τὸ ἄλλο τὸ σταματᾷ καὶ κατὰ τοῦ
λέγει. Βλέπω δὲ μὲ μεγάλῃ μου ἀπορία
τὸ καλοντυμένο παιδί νὰ ἀνασηκώσῃ λι-
γάκι τὰ μανικιὰ του καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ
κυλᾷ γελαστὸ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ βαρέλια,
ἐνῶ τὸ πτωχόπαιδο, εὐχαριστημένο καὶ
ἐκείνο, τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ
ἔτσι γελαστὰ καὶ τὰ δύο διασχίζουν τὸν
μακρὸν δρόμον. — Τί ἀντίθεσις μεταξὺ
τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τοῦ μικροῦ καλοντυ-
μένου παιδιοῦ....

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΟΝΕΙΡΟΝ

«... Κάθημαι ἐπάνω 'στὰ χαλίκια
τῆς ἀκρογιαλίας. Εἶνε βράδυ. Ἀπέναντί
μου μικρὴ βαρκούλα κινεῖται ἡσυχα ἡ-
συχα μέσα 'στὴν ἀτάραχη θάλασσα καὶ
ἀφίνει ὀπίσω της μαύρην γραμμίδα....
Ἐξαφνα ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ νηιοῦ μας
προβάλλει μιά πλώρη λευκή. Εἶνε ἀτμό-
πλοιοι πολεμικόν.

Σιγὰ-σιγὰ μεγαλώνει. Τώρα εὐρίσκει-
ται ἀπέναντί μου. Ἐξαφνα ἡ σφυρίκτρα
τοῦ πλοίαρχου ἀκούεται, ἀμέσως, ἡ ἄγ-
κυρα πλῆττει καὶ σημαία γαλανόλευκος
κυματίζει τώρα στὴ πρύμνη, — ση-
μαία μεγάλη, ποὺ ἐγγίζει τὰ ἔσχατα τῆς
θαλάσσης νερὰ καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ
νὰ τὰ περιβάλῃ καὶ προστατεύῃ μὲ τὴ
μικρὴ της δύναμι....»

Ὡ! πόσον καιρὸν εἶχα νὰ Σε ἴδω,
πολεμικὴ τῆς πατρίδος μας σημαία!

Νὰ ἡμπορούσα νὰ ἔλθω κοντὰ Σου,
γλυκεῖά μου σημαία! νὰ Σε φιλήσω μ'
ἕνα γλυκὸ φίλημα, ὃ σημεῖα τῆς πτωχῆς
μας πατρίδος!

Μικρὰ θὰ εἶσαι καὶ ἔρημη, κανεὶς δὲν
θὰ θέλῃ νὰ Σε προστατεύῃ.

Ἀλλὰ βασίζου 'στὴν ἰδική Σου δύναμι,
ἀδύνατή μας πατρίς, καὶ πάντοτε θὰ
ἔχῃς Αὐτόν, ποὺ κατοικεῖ ὑψηλά, «βρη-
θόν Σου.»

Ἀγέιρος

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τώρα λοιπὸν ἀνάπαισις καὶ κάτω τὰ βιβλία.
Ἐκλείσε πλέον τὸ καλὸν καὶ ἀγαπῆτον
[σχολεῖον].

Αὐτὸς θὰ τρέξῃ στὰ λουτρά, στὴν ἐξοχὴ ὃ
[ἄλλος]

Ἐδῶ ἐκδρομὲς, ἐκεῖ χοροί, καὶ μέγας παν-
[τοῦ σάλος]

Ναί.... ἀλλὰ κάθε μαθητὴς, μὲ γνώσι καὶ
[μὲ κρίσι].

Δὲν πρέπει τὸ βιβλίον του ὁλοτελὲς νὰ φύγῃ.
Θὰ κοπιᾷσῃ ἀπὸ μικρὸς, διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ
Μεθαβρίο τὸν δρόμον του μὲ ρόδα νὰ τὸν
[στροφῇ...]

Μὴ λισμονῇς λοιπὸν ποτέ, ὅτι ταχὺς ὁ χρόνος
Τρέχει, καὶ τρέχει φοβερά, κατρακυλᾷ
[ἀπὸνω:]

Ναί μὲν τὰς ἀναπαύσεις σου καὶ τὰς δια-
[σκεδάσεις,

Ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία σου ποτὲ νὰ μὴν ξε-
[χᾷς].

Διότι ὁ Σεπτέμβριος νὰ ἔλθῃ δὲν θὰ γρήγο-
[ρῇ] τὸν ὁκνηρὸν καὶ ράθυμον πικρὰ νὰ τι-
[μωρήσῃ].

Μορ ε α ς

ΤΟ ΛΕΛΕΚΙ

Ὁ μικρότερος ἀδελφός μου, ἕνα παι-
δάκι ὅκτω χρονῶν, ἦρθε προχθὲς ἀπὸ
σχολεῖό μου ἄεθρα καὶ δὲ μπορούσε νὰ
μοῦ μιλήσῃ ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ τὸ πα-
ράποντο του, γιὰ τὸ ἔδειρε ὁ δασκάλος
του. Τὸν εἶδε νὰ ρίχνῃ πέτρες ἀπάνω
'σ ἕνα λελέκι ποὺ εἶχε τὴ φωλιά του ἐκεῖ
κοντὰ στὸ σχολεῖό του.

Ἦρθε πρῶτα πρῶτα 'σ ἐμένα γιὰ νὰ
πάρω τὸ μέρος του στὸ σπῆτι, γιὰτὶ ξέρεῖ
πὺς τὸν ἀγαπῶ, καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο ἀκόμη
ποῦ μοῦ τὸ ἔχει καθημερινὴ ἀνάπαισι,
θέλει ἀπὸ ζῆλεια, θέλει ἀπὸ παρό-
πνο, πὺς εἶνε ἀδικημένος ποῦ δὲν εἶνε
καὶ γι' αὐτὸν ἕνα σχολεῖον σὰν τὸ δικό
μου, ποῦ νὰ μὴ τὸν βάζουν νὰ διαβάσῃ
καὶ νὰ γράφῃ εἰς τὸ σπῆτι τὲς ὥρες
ἐκεῖνες ἴσα ἴσα ποῦ ὅλο τὸ σχολεῖό μας
τὲς περνᾷ σὲ μακρὸν περιπάτο καὶ σὲ
παιγνίδια ἔξω στὴν ἐξοχή.

Τρόμαξα νὰ τὸν 'μερώσω τὸν καίμέ-
νον, καὶ νὰ, ἔρχεται καὶ ὁ δασκάλος μου
κ. Δ. καὶ σὲ λίγο μπαίνει σὲ νύχτα.

Δὲν κάνεις καλά, τοῦ λέγει, νὰ χτυ-

πᾶς τὰ πουλιά δὲν ξέρεις; εἶνε χρεῖα-
ζούμενα τὰ λελέκια, τρώγουν φρεΐδια καὶ
τόσα βλαβερὰ ζῶα. Τὶ κακὸ σοῦ ἔκανε
τὸ λελέκι νὰ τὸ πολεμᾷς; μήνα τρώγ-
ται; τί θὰ τὸ ἔκανες ἂν τὸ σκότωνες;
Πές μου... Πές μου ντὲ!

Ἦθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἔχῃ διαμάντια
στὴν κοιλιὰ του....

Διαμάντια! ποῖός σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ
τὸ ψέμα;

Πῶς δὲν βόσκουν ἀδάμαντας οἱ πε-
λαργοί; Κύριε, τὸ δικό μου τὸ βιβλίο τὸ
λέγει.

Ψέματα λές, τοῦ λέγει ὁ δασκάλος
μου, ἡ δὲν ξέρεις νὰ διαβάσῃς; γιὰ βγάλε
τὸ βιβλίο σου καὶ διάβασέ μου, ποῦ τὸ
λέγει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐδῶ ὁ ἀδελφός μου μὲ κύτταξε μ' ἕνα
μάτι ποῦ σὰν νὰ μοῦ 'λεγε—ἄντε καὶ σὺ
μὲ τὸ δασκάλου σου, αὐτὸς δὲν ξέρεῖ
οὔτε αὐτὸ ποῦ γράφουν τὰ δικά του τὰ βι-
βλία!—καὶ βγάζοντας τὸ ἀναγνωστικό
του ποῦ διαβάξῃ στὴν δευτέραν τάξιν
τοῦ Δημοτικοῦ, ἀρχίζει μὲ κάποια 'πε-
ρηράνεια:

Ὁ εὐγνώμων πελαργὸς εὐρὼν ἐν
ἐρήμῳ τόπῳ ἐν τῷ ὀλοῖφ ἔρρισκε τὸν ἀδά-
μαντα....

Στάσου, στάσου, τοῦ λέγει ὁ δά-
σκαλός μου, τώρα κατὰλαβ', ἔχεις δι-
κιο, παιδί μου, ἄλλη φορὰ μόνον τὰ
λελέκια νὰ μὴ τὰ ξαναπετροβολήσῃς
καὶ ὄντας θὰ γίνῃς καὶ σὺ μεγαλήτερος,
θὰ μάθῃς καὶ θὰ καταλάβῃς πὺς ἔπρεπε
νὰ τραβήξῃς σήμερον τὲς πέτρες σου καί-
που ἄλλου μακρότερα.

Φαῖδρος Ἀδάμας

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙΩΝΟΙ

Εἰς ἄνθρωπος ἐνδοκρὺς ἦλθε πρὸς τὸν
Κάτων, τὸν θεωροῦμενον ὡς τὸν σο-
φώτερον ἄνδρα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρα-
τίας καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐτρόμαξεν ἐξ ἐνὸς
συμβάντος, τὸ ὅλοιον ἐθεώρησεν ὡς κα-
κὸν οἰωνόν.

Τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Κάτων.

Ἰδοῦ, τὴν νύκτα ἐνῶ ἐκοιμώμην,
ἕνας ποντικὸς ἔφαγε τὸ ἐν ὑπόδημά μου.

Σὰς βεβαίω, ἀπήντησεν ὁ Κάτων,
ὅτι αὐτὸ εἶνε μικρὸν κακόν. Ἀλλὰ,
ξέφυγε τί θὰ ἦτο τὸ φοβερόν, ποῦ θὰ
ἔπρεπε νὰ σὰς τρομάξῃ;

Ὅχι; τί;

Ἐάν τὸ ὑπόδημά σας ἔτρωγε τὸν
ποντικόν!!!

Ὁ ἄνθρωπος ἀπῆλθε κατάπληκτος.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἐρημὴ Πραξιτέλους

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος:—Πρόσεξε, Τοτό. Ἐγὼ
πέντε μῆλα στὴ μιά τσέπη μου καὶ ὀκτὼ στὴν
ἄλλη. Πόσα ἔγω τὸ ὅλον;

Ὁ Τοτός, μὲ ἀπορίαν:—Πῶς τὰ χωρᾷ ἡ
τσέπη σας, δάσκαλε;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀσθοναίου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Ν. ΝΤΑΜΝΤΟΥΜΗ

Ἐν Κυδωνίαις

Βραβεύεται εἰς τὸν 117ον Διαγωνισμόν πρὸς
Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ίδε Διάπλασις ἐ. ἐ. σελ. 235.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6ην Ἰουλίου 1910

ΤΩΡΑ μάλιστα, φίλε Π. Σαμπατάκη. Ἀ-
φοῦ μὲ βεβαίως ὅτι τὰ ποιήματα εἶνε δικὰ
σου, θὰ τὰ δημοσιεύσω. Καὶ εἶθε νὰ μὴ ἀπο-
δεχθῇ ποτὲ ὅτι τὰντέγραψες. Τὸ ψευδώνυμόν
σου ἐνεκρίθη.

Ἐνθουσιάζω Ἑλλήν, καὶ τὸν ὥρατον καὶ
τὸν ἀσχημον δὲν τὸν κάμνει ἡ φύσις; Ἐν τού-
τοις θαυμάζωμεν τὸν πρῶτον καὶ ἀντιπαθεῖμεν
τὸν δεύτερον. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐκ
γενετῆς μεγαλοφυᾶ καὶ τὸν ἐκ γενετῆς κακοῦ-
ρον. Τὸ καλὸν μὲ ἐλκύει, τὸ κακὸν μὲ ἀπωθεῖ.

Ἐπέρασεν ἡ κακοδιαθεσία, Γυμνάσιον Ἰω-
αννῶν; Δὲν ἀμφισβᾷται ὅτι θὰ εἶσαι καὶ σὺ
μεταξὺ τῶν προδιδασκέντων. Πολὺ εὐχάριστα
τὰ νέα τῆς ἐπιστολῆς σου.

Σὲ συγχαίρω, Μικρομέγα, ποῦ ἐπῆρες τὸν
πρῶτον βαθμὸν τῆς τάξεως σου. Σοῦ εὐχόμαι
καλὴν διασκέδασιν καὶ πλήρη ἀνάρρωσιν εἰς
τὰ ὁράτια σου βουνά. Βεβαίως, τὴν προθεσίαν
τῶν Ἐπαρχιῶν θὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου διὰ τὰς
λύσεις.

Ἐννοεῖται, Καλλιφύλλον Ρόδον, ὅταν δια-
βάξῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς τόσον θαυ-
μασίαν ἐξοχήν, ὅλα τοῦ φαίνονται ὁραϊότερα.
Φαντάζομαι τί ὁράτιον θὰ εἶνε αὐτὸ τὸ χωριὸ
τοῦ Βοσπόρου ὅπου διαμένεις. Ἐγὼ ἐκεῖ δύο-
τρὲς ἀκόμη συνδρομητὰς.

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν: Ἐλαβες τὰς λύσεις
μου τοῦ τάδε φυλλαδίου; Ἐλαβες τὴν ἀπάν-
τησίν μου εἰς τὸν τάδε Διαγωνισμόν;...
Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅλοι, ὅτι εἰς τοι-
αύτας ἐρωτήσεις μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰπαντῶ.
Διότι πρέπει νὰ ψάχνω κάθε φορὰν τοὺς σω-

ροὺς τῶν λύσεων, τῶν ἀπαντήσεων, καὶ ποῦ
καιρὸς, ποῦ! Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν, τὸ ἂν ἐλθ-
ῇ κατὰ ποῦ ἐστέλατε διὰ Διαγωνισμόν, θὰ
τὸ μαγθάνετε μόνον ἀπὸ τ' Ἀποτελέσματα.

Φίλε Ε. Ἰωάν., ἄλλοι ἔχουν τὴν ἐναντίαν
ιδέα. Νομίζω ὁμοῦ, ὅτι τὰ ὁραϊότερα,
τὰ πρωτοτυπότερα, τὰ ἐλληνικώτερα πράγμα-
τα ποῦ μὰς ἔδωσαν ὡς τώρα ἡ Σ.Σ.Σ. εἶνε
αὐτὰ τὰ ἡθογραφικὰ χωρίαιτα διηγηματικά
τοῦ Φαῖδρου Ἀδάμαντος. Γούστα, βλέπεις!
Ὅσον διὰ τὴν στιχογραφίαν τοῦ Ἀφροκρίτου,
βεβαίως, κάμνει κατάχρησιν συνιζήσεων, καὶ
πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς πείραν διὰ νὰ εὐρίσκῃ τὴν
ἀρμονίαν τῶν στίχων. Ὑπάρχει ὁμοῦ, καὶ
ἴσως εἶνε πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν ἀρμονίαν ἄλ-
λων στίχων ἀπλῶν καὶ ρεόντων.

Δὲν ἐδιδάσκει τὸν ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομη-
τοῦ, Αἰσώπε, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃς
βῆμα. Φρόντισε νὰ τὸν διαβάσῃς. Ἐδημοσι-
εῖται εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι
αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαίτερον χάρτην, ὃ
ὁποῖος πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

Καπετὰν Φασαρία, σὲ περιμένω λοιπὸν εἰς
τὴν ἐπιστροφήν. Ἀλλὰ διατὶ γράφεις εἰς τὸ
ἰδίον χερτὶ ἀπ' ὅλα, καὶ Παίγνια, καὶ Παι-
δικὰ Πνεύματα, καὶ Διήγημα καὶ ἐπιστολήν;
Τὸ καθεὶ πρέπει νὰ γράφεται χωριστά.

Ὁ Ἀνδρείος Ἀνδρείος μοῦ γράφει ὅτι ἡ
κωμωδία «Τὰ ἔξοδα τῆς Δέικης» ἐπαίχθη εἰς
ἐν σχολεῖον τῆς Ἀνδρου καὶ ἐπέτυχε λαμ-
πρᾶ. Μόνον ποῦ ἀντὶ καὶ, εἶχαν μπακιλαδᾶ.
Ἐ, ἀκόμη καλλίτερα! Μόνον ποῦ θὰ λερώ-
θησαν....

Πολλὸν καιρὸν εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ ἡ Φασιανὴ
τοῦ Σαντεκλέρ, ἀλλὰ σήμερον μὲ ἀποζημιώ-
νει μ' ἕνα ἐκτενὲς γράμμα, ποῦ ἔχει μέσα
σοβαρά, ἀστεία, ἀπ' ὅλα. Τὶ χαριτωμένον!—
Ἐλαβὰ τὰ χρήματα καὶ εὐχαριστῶ. Αὐτὰ ποῦ
μ' ἐρωτᾷς, ἐνεκρίθησαν; ἀλλὰ τώρα περιμέ-
νουν νὰ τὰ εὐνοήσῃ ὁ κληρὸς. Δὲν ρωτᾷς καὶ
τὴν Παλλάδα καὶ σὺ πῆς πόσον καιρὸν ἐπε-
ρίμενε νὰ δημοσιευθῶν κατὰ μεταφράσεις τῆς;
Εἶγεν ἀπελπισθῇ πιά.

Καὶ ἡ Τρελλὴ Νεότης τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλ-
λακτα μὲ τὴν φίλην ἐκείνην τοῦ κ. Φαίδωνος
ποῦ ἐλυπεῖτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ
νὰ κλεισθῇ τρεῖς μῆνας 'ς ἕνα νησί. Κ' ἐσχί-
κωσε, μοῦ γράφει, 'ς τὸ σπῆτι ἐπανόστασι, ὡς
ποῦ κατὰφερε τὸν πατέρα τῆς νὰ μείνουν ἐτὴν
ἐξοχὴ μόνον ἕνα μῆνα. Ἠλά καλὰ!

Εἶδες λοιπὸν ποῦ δὲν εἶσαι ἄτυχῃ, Ἑλλη-
νοπούλα τῆς Θεάκης; Σοῦ ἔστειλα τὸ βρα-
βεῖόν σου. Ναί, ἡ ὕπ' ἀριθ. 216 ἀσκήσις
ὁλακρωθὴ ἀφοῦ εἶγεν αὐτὸ τὸ λάθος. Σ' εὐχα-
ριστῶ δι' ὅσα κολληκευτικὰ γράφεις.

Δὲν εἶνε αὐτὸ, Θεοανθεῖσα Καρδιά. Εἰς
τὴν στήλην αὐτὴν ἀπαντᾷ συνήθως ὅταν ἡ
ἐπιστολὴ ἔχῃ τι ἐνδιαφέρον ὅλον τὸν κύκλον
τῶν ἀναγνωστῶν. Διὰ τοῖς καμῖναι δὲν κά-
μνω. Καὶ ὅταν ἐξαντληθῇ ὁ διαθέσιμος χώρος,
πολλὰκις παραλείπω καὶ ἐνδιαφερόσας ἐπιστο-
λάς. Π. χ. τώρα ξέρεις διατὶ σοῦ ἀπαντῶ
ἐδῶ; Διότι μοῦ ἔκαμες ἐν παράπονῳ, τὸ ὅ-
ποιον σὺνὰ μοῦ κάμνουν πολλοί. Ἔτσι ἡ
πρὸς σὲ ἀπάντησίς μου εἶνε γενικὴ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ Ἀλβανία» μεταφρα-
σις τῶν Μαύρων Ματιῶν.—«Ἡ κοτσίδα
μου», τῆς Τρελλῆς Νεότης.—«Τὸ καρύδι»
τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—Διάφορα τῆς Μῆας
τῶν Χαρίτων.—«Ἀραβικὸν Διήγημα» τοῦ
Παναθηναϊκοῦ.—Διάφορα τοῦ Ἀνδρέου Ἀν-
δρείου.—Διάφορα τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννί-
νων.—Παίγνια καὶ Παιδικὰ Πνεύματα δια-
φόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐρρίκος ὁ Π'».—
«Ἱστορία ἐνός ψιττακοῦ».—«Ἄνθρω-
ποι».—«Τὸ λουδοβίκιον τοῦ Δουρᾶ».—«Ἡ
ἀνθοδέσμη τῆς ἀνοιξέως».—«Ὁ μέθυσος κλει-
δοποιός».—«Τὸ στοίχημα ἐνός δοκού».—

Οἱ βασιλεῖς εἶνε σπάνιοι.—«Ἀνέκδοτον Μ.
Φρειδερίκου».—«Ἀπὸ τὸν βίον μου».—
«Ἀλλὰ ἄτεχνα καὶ ἄλλα ἀκατάλληλα διὰ τὴν
Διάπλασιν.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐργονοῦ Ἀυτοκράτορος: ἴδε
Ἀλληλογραφίαν 24ου φύλλου].

Θ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐπὶ τοῦ Η' Δελτ. ὁρ. 7, 75.

Νέαι εἰσφοραὶ: Ἀεροναυτοπούλα λ. 20,
Εὐάγγ. Ἀλ. Δερτοῦζος λ. 20, Νεανικὴ Φαι-
δρότης λ. 20.—Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 6 Ἰου-
λίου δρ. 8.35. Ἐγγραφαὶ ἀπόρων ἅμα
συμπληρωθῇ πάλιν τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν
τῶν 18 δραχμῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀντιμεταδίδει, ἂν δὲν
συνοδεύεται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινό-
μενα ἡ ἀντιμεταδίδει ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου
1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέκδοτον εἰς ἀγορία,
καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοίτην].

Νέα ψευδώνυμα: Ἐρολοχίτης, σ. (Γ.Κ.)
Ἐρῶνης, α. (Γ.Κ.Κ.) Ἀνδρὸς τῆς Ἀνα-
τολῆς, α. (Χ.Α.Χ.) Ὑπερήφανο Γιουσεμί,
α. (Π.Σ.) Μελαχροινὴ Βοσκοπούλα, κ. (Ε.Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμια πρότασις δημοσιεύεται, εἰν δὲν συνοδεύ-

μα· ναί, τὸ β' μέρος τοῦ α' Τάκρου εἶνε ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ἀκόμη ὡραιότερον εἶνε τὸ γ'.) **Κῶμα τοῦ Πόντου** (δὲν πειράζει· ὅσα λύσεις, τόσα νὰ στέλλῃς.) **Ἀγγελιαφόρον Ἐρμῆν** (ἐλάδα· εὐχαριστοῦν) **Ρήγαν Φερραῖον** (ἀπὸ ζέστη, κ' ἐδῶ. ἄλλο τίποτε!..) **Φαῖδρον Ἀδάμαντα** (λάθος τυπογραφικόν· νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ δὲν βλέπεις καὶ περισσότερα· γιατί, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, τὸ γράψιμό σου δὲν εἶνε καὶ μαργαριτάρι!) **Ἰωάννην Γ. Πορτ.** (ἐστειλά ἐκ νέου.) **Περικλῆν Κ. Π.** (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, φυλλ. 1-2.) **Μαραμένο Δουλουδάκι** (σοῦ εὐχόμαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάδμα.) **Φίλημα τοῦ Κῶματος** (ἐστειλά ἐκ νέου τὸ 30όν.) **Γεώργιον Ν. Π.** (δὲν ἔχω τέτοιον βιβλίον· εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τὸ κάμῃς μόνος σου.) **Πάντοτε ἔμπρος** (σὲ συγχαίρω, καὶ εἰς ἀνώτερα.) **Παμβώτιδα** (καλῶς νὰ ἔλθῃς· μὲ μεγάλην χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς.) **Μυροβόλον Ἰτέαν** (βραβεῖον ἐστειλά φωτογραφία ἐλήφθη.) **Ἰω. Χροῦλεσκον Ἀχιτίαν** (λοιπὸν καὶ εἰς δικά σου· θὰ τὴν κάμω.) **Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης**, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουλίου, ὑάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί· ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.

[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διὸν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τὸν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

322. Δεξιόγραφος

Ζῶνον, σύνδεσμον καὶ ξύλον
Εὐφλεκτον ἕαν ἐνώσεως,
Βασιλέα ἀνδρείωμένον
Ἥρωα θὰ φανερώσης.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώτου Τζαβίλλα

323. Στοιχειόγραφος

Εἶμαι ὄρος κ' ἐπαρχία
Ὡς αὐτόνομος γνωστή,
Εἶμαι δῶρον ποῦ ἐδόθη
Σ' ἐν ἁθάνατο Παιδί.
Ἄν προσθέσῃς ὅμως κ' ἄλλο
Σύμφωνο στήν κεφαλῇ,
Τότε θὰ μὲ ἴδῃς νὰ καίω
Σχεδὸν δίχως διακοπῇ.

*Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Παιδί τῆς Ἀρχιᾶλον

324. Μεταγραμματισμός

Βγάλε μου τὸ γράμμα ρῶ
Βάλε μου τὸ γράμμα φῖ,
Καὶ εὐθὺς τὸ ναυτικόν,
Θὰ τὸν κάμῃς δικαστή.

*Ἐστάλη ὑπὸ τὴν Μαρίαν Μπάττα

325. Ἀναγραμματισμός

Μιά νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Ἄν ἀναγραμματίσῃς
Ὅτι σὲ σὲν ἀνίκη
Θὰ βεβαιών' ἡ λύσις.

*Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ναυτικόν

326. Ρόμβος

Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ εὕρης πρῶτόν μου καὶ [τελευταῖον]
Πατριάρχης γνωστός τᾶλλο ἐκ τῆς Παλαιᾶς [Γραφῆς,
Εἰς τῶν δώδεκ' Ἀποστόλων εἶνε, λῦτα, τὸ [μεσαιὸν]
Καὶ τὸν Ρόμβον μὲ ὥραιαν ὥραν ἔτους συμ- [πληροῖς].

*Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Χαϊδοπούλου

327. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ + + + + = Χώρα τ. Ἀμερικῆς.
+ + + + + = Ποταμός τ. Εὐρώπ.
+ + + + + = Βασιλεὺς Περσῶν.
+ + + + + = Ἀρχαία χώρα.
+ + + + + = Νῆσος ἑλληνική.
+ + + + + = Ἑλλην ποιητής.
+ + + + + = Πόλις τῆς Λυδίας.

Ἡ κάθετος τῆς Πυραμίδος εἶνε τροφή, κατὰ σειρὰν δὲ ἐκ τῆς βάσεως ἀναγιγνώσκονται· ἀρχαῖον πλοῖον, ἐπιθετον, εὐφλεκτον ξύλον, σύμφωνον.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθονομάχου

328-332. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἶνος, αἶμος, βῦθος, Λέσβος, χώρα.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποθητῆς Κωνσταντινουπόλεως

333. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἔντομον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα νῆσον τῆς Ἑλλάδος:

1, Ἀρχαῖος φιλόσοφος· 2, Δένδρον ὅπωροφόρον· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ὄρα τοῦ ἔτους· 5, Ἐπὶ ῥημα χρόνου· 6, Μυθικός ἥρωας.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμενίου Λεωνίδα

334. Ἐλλιπσοσύμφωνον

η-ωα-σα-ε-ε-ε-αι-σα-αιε

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης τῆς Κύπρου

335. Γρίφος

Μ τὴν ἰα οὖς ἰα ντοῦ ἰον πλ' ἰον
ΟΜ τὴν ἰα οὖς ἰα ντοῦ ἰον πλ' ἰον
ἰα ἰα ἰον ἰον
ἰα ἰον ἰον

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γύτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

228. Λιθισπία (ἔθνη, ὅποια). — 229. Πήγασος (Πε, γὰ, σός). — 230. Γύθιον, ὀείον. — 232. Ἀξίως, Ἀξίος.

231. Α	Μ	Ι	233. Α
Σ	Α	Ο	ΑΡΑ
	Π	Κ	ΑΙΔΙΑ
Σ	Α	Λ	ΑΡΑΧΘΟΣ
	Σ	Θ	ΑΙΘΗΡ
Τ	Ω	Ι	ΑΟΡ
Η	Ν	Λ	Σ

234-236. 1, Λέων (ΝΩΕ Λέγεται) 2, Λαγώς (δω2Ω ΓΑΛα) 3, Γαλή (μΗΛΑ Γίνονται). — 237. ΚΕΦΑΛΗ (1, ράκος· 2, ἡμῆρα· 3, ρομφαία· 4, πῆλσος· 5, Σόλων· 6, εἰδῆσις). — 238. Ὁδεῖς ἐλευθέρος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν. — 239. Μόνοι αἱ κτήσεις τῆς ἀρετῆς βέβαιαι εἰσὶ (Μὼν-ε ἐκ τ' εἰς εἰς-τ' εἰς ἀρ-ετ-εἰς βε-ε εἰς η).

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΚΑΙ

Α ναχωροῦσα δι' Ἀθῆνας ἀποχαιρετὸν Διαπλαστικὴν κίνησιν Ἰωαννῶν. — Παρ-βίτις. (Γ, 118)

Πειραιεῖς, τὴν ψῆφον σας στήν **Κυματίζουσαν Κυνάδλεσκον**. — Λατρενὴ Στανροφόρα, Κυνάδλεσκον Λάβαρον, Ζήτω ἡ Ἐλευθερία κτλ. (Γ, 119)

Δηλῶ Λωδογαῖω καὶ Μάρκω Μπότσαρη ὅτι γνωρίζω τὰ ὀνόματά των. Χαίρετω νεωστὶ ἐμφανισθὲν ἀπὸ στήλων Διαπλάσεως Ἀνδρειωμένω Σοῦλι. — Γυμνάσιον Ἰωαννῶν. (Γ, 120)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 30 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 265]

ΑΘΗΝΩΝ· Σοφία Ἀνισίου, Μ. Θ. Πλατανόπουλος, Ἀθ. Μάτσεις, Καλλιόπη Καλλιόπου, Δημ. Α. Πετσάκης, Ν. Σ. Αποστολάκης, Μητρική Στοιχία, Γ. Α. Καλλιανίσης (29), Ἐλὴν Γ. Ζήση, Δημ. Π. Κυριακόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Γ. Κ. Οἰκονόμου, Γ. Α. Καλαμάκης, Ἐμ. Α. Τσοκάκης (29), Θ. Α. Δούνας (29), Σπ. Αν. Ἀντωνιάδης, Ν. Α. Παπατίτας, Ἐνθουσιώδης Νεανίας, Χ. Α. Παντισίδης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ· Ν. Ραπτάκης, Κ. Καρύδης.
ΒΟ...ΟΥ· Τασία Γκιόκα, Κόδικα Γκιόκα, Παν. Παράσκευοπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΕΑΝΗΣ· Εὐθ. Ἀθ. Καζάκος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ· Α. Α. Μαρτζώκης (29), Ν. Α. Χωραφάς.
ΚΑΛΑΜΟΝ· Π. Γ. Σαγώνας.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ· Α. Κλοτσάκης.
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ· Ν. Θ. Αἰφας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Σπ. Γ. Καρούσης (29).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Μιχ. Α. Τρίκας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· Φίλεργος Ἡγεμόνης.
ΜΠΑΜΠΙΝΗΣ· Ἰωάν. Γ. Πορτοῦλης.
ΜΥΔΩΝ· Ἀλ. Α. Πετρονιάκης.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· Κλ. Γ. Κοταπούλης, Ἄννα Μ. Χαδιαράκου.
ΝΕΩΝ ΨΑΡΡΩΝ· Δημ. Δανιήλ.
ΠΥΡΓΟΥ· Ἐλὴν Χ. Νικολετοπούλου.
ΣΠΑΡΤΗΣ· Ὑπερήφανο Γασμεῖ, Ηλ. Κυρούσης, Ἰωάν. Φιλιπποπούλου.
ΣΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ· Χ. Α. Χριστοφόρου.
ΣΥΡΟΥ· Κ. Π. Ἀναγνωστοπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Νικ. Ε. Μελισσιδῆς (29), Θ. Α. Θεοφάνης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Γ. Ν. Παπαϊωάννου.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· Ἀθ. Βενιαμίνος, Γ. Μοάτσος.
ΑΛΕΞΑΜΑΡΟΒΣΚ (Ρωσίας)· Δημ. Ρίζου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Α. Σ. Σαλαμάκης, Ὁλγα Γ. Βράσκου (29), Κ. Μ. Κιούσης, Παμβώτις (28).
ΚΑΙ...ΟΥ· Μενίλ. Ρούλης.
ΚΑΦΕ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ· Χρ. Φαλιόγλου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Ἀλ. Ξάνδρα Π. Μεταδόρη (29, 30), Μαρία Μπάττα, Σταμ. Α. Ἀναστασιάδης.
ΟΔΗΣΣΟΥ· Μαρία Κλούβα.
ΠΟΡΤ-ΣΑ...Δ· Σταθός Λούκας.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας)· Ὁλγα Κιτασιούκη (29-30), ΕΡΕΘΥΜΝΟΥ· Α. Μισοῦλης, Φιλελ. Φερων Πνεύμα.
ΣΑΜΟΥ· Ν. Σ. Γιοκαρίνης (29-30), Α. Σ. Γιοκαρίνης (29-30).
ΣΙΤΕΙΑΣ (Κρήτης)· Εὐθ. Γ. Ἀγγελάκη (29).
ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· Ἐλίζα Ταυρίδου (29), Α. Α. Κάκης.
ΣΜΥΡΝΗΣ· Ν. Παντελίδης.
ΧΑΝΙΩΝ· Ἰωάν. Π. Κρομμύδας (29).
ΧΙΟΥ· Π. Λεοντίδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδοκῶν ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλεχθῆσαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς δύο· Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ ἐν Ἀνδρῶν, Ν. Α. ΠΑΠΑΤΕΣΤΑΣ μαθητὴς Γυμνασίου ὁδὸς Κωνσταντινου 133 ἐν Πειραιῇ καὶ οἱ μὲν πρῶτος ἐν γράφῃ δι' εἰς μῆνας, ὁ δὲ ἄλλος διὰ μίαν τοιμηρίαν. Πλεονάζουν λεπτὰ 60 διὰ τὴν προσεχὴ διαγωνισμὸν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλεπτοῦ τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλεπτοῦ. (Ἐξαμαρτωλὸν 10 παύας ἐσοδυναμεί μὲ 5 λεπτά διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματισμὸν 20 παύας).

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ἦραι ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5